

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11Co/114/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2714200646
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 05. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Katarína Arnouldová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2714200646.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Kataríny Arnouldovej a sudcov JUDr. Silvie Hýbelovej a Mgr. Fedora Benku, v právnej žalobcu: V. T., nar. XX.XX.XXXX, bytom K. XX, S., právne zastúpený: JUDr. Ľubomír Vanek, advokát, so sídlom Potočná 169/85, Skalica, proti žalovaným: 1/ V. T., nar. XX.XX.XXXX, bytom M. XX, S., 2/ Q. T., nar. XX.XX.XXXX, bytom M. XX, S., obaja právne zastúpení: JUDr. Václav Sosna, advokátska kancelária so sídlom Námestie Slobody 2, Skalica, o zaplatenie 4.700 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaných proti rozsudku Okresného súdu Skalica zo dňa 06. februára 2018, č.k. 5C/225/2014-160, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku I. a III. **p o t v r d z u j e**.

II. Odvolanie žalovaných proti výroku II. **o d m i e t a**.

III. Žalobca má voči žalovaným nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, pričom o výške náhrady trov konania bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

o d ô v o d n e n i e :

1. Rozsudkom, napadnutým odvolaním, súd prvej inštancie výrokom I. uložil žalovaným 1/ a 2/ spoločne a nerozdielne uhradiť žalobcovi sumu 4.700 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 4.700 eur od 14.04.2015 do zaplatenia, to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku, výrokom II. vo zvyšku žalobu zamietol a výrokom III. žalobcovi priznal voči žalovaným nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu s tým, že o výške náhrady trov konania bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

2. Svoje rozhodnutie súd právne odôvodnil aplikáciou ust. § 451 ods. 1, ods. 2, § 454, § 455 ods. 1, ods. 2, § 456, § 458 ods. 1 až 3, § 459, § 657, § 658 ods. 1, § 580, § 581 ods. 2 veta druhá Občianskeho zákonníka, vecne súd dôvodil, že žalobca sa žalobou podanou na súde dňa 04.02.2014 domáhal voči žalovaným zaplatenia sumy 4.700 eur s príslušenstvom titulom vydania bezdôvodného obohatenia na tom skutkovom základe, že z jeho bankového účtu dňa 17.01.2013 prišlo k elektronickému odoslaniu platby vo výške 4.700,- eur na účet žalovaných, ktorí sú manželmi, pričom žalovaná 2/, ktorá je matkou žalobcu mu v čase zriadenia účtu robila účtovníctvo a vykonávala za neho všetky elektronické platby. K uvedenému neoprávnenému prevodu finančných prostriedkov došlo bez jeho vedomia a súhlasu, dozvedel sa o ňom až dodatočne z výpisu na konci mesiaca, keďže nikdy na takýto prevod nedal súhlas. Žalovaní 1/ a 2/ žalobu považovali za nedôvodnú, uviedli, že k bezdôvodnému obohateniu z ich strany nemohlo dôjsť, nakoľko pohľadávka, ktorá je predmetom sporu, je úhradou časti dlhu žalobcu voči žalovanému 1/.

3. Súd prvej inštancie dôvodil, že ako prvé skúmal či sa jedná o bezdôvodné obohatenie a či sú splnené podmienky pre vydanie bezdôvodného obohatenia zo strany žalovaných. Podľa názoru súdu žalobca v konaní preukázal, že z jeho osobného účtu žalovaná 2/ previedla na osobný účet žalovaného 1/ sumu 4.700 eur a samotná žalovaná 2/ túto skutočnosť ani nepoprela. Keďže sa jedná o osobný účet žalovaného 1/, finančné prostriedky na takomto účte nadobudli žalovaní 1/ a 2/ do svojho bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Žalobca v spore tvrdil, že žalovanej 2/ nedal pokyn na vykonanie takejto platby a žalovaní žiadny písomný dôkaz o takomto pokyne v súdnom konaní nepredložili. Žalovaná 2/ tvrdila, že žalobca jej takýto pokyn - príkaz dal za účelom úhrady dlhov voči žalovanému 2/, ktorý dlh sa mal týkať aj úhrady za kúpu motorového vozidla Volkswagen Multivan, ktorú žalovaný 1/ v minulosti uhradil za žalobcu, pričom sa malo jednať o najväčšiu čiastku dlhu žalobcu voči žalovanému 1/. Z identifikácie účtu žalobcu vyplýva, že suma 4.700 eur bola prevedená z jeho súkromného účtu na súkromný účet žalovaného 1/, preto sumou 4.700 eur by mohla byť uhrádzaná pohľadávka len osobná t.j. súkromná, ktorá nesúvisí s podnikateľskými vzťahmi žalobcu a žalovaného 1/. Pokiaľ by to tak nemalo byť, je potrebný na takúto nie obvyklú transakciu súhlas žalobcu. Zo zoznamu „pôžičiek“ predložených žalovanými však vyplýva, že sa jedná o platby realizované fakticky len z podnikateľského účtu žalovaného 1/ a preto by nemali súvisieť so súkromnými záväzkami žalobcu voči žalovanému 1/. Preto by mal existovať pokyn žalobcu na to, aby žalovaná 2/ mohla zrealizovať platbu 4.700 eur z jeho súkromného účtu na súkromný účet žalovaného 2/, navyše mal byť uvedený aj dôvod platby, ktorý sa dáva do poznámky k platbe, aby nedošlo k jej zámene, čo v tomto prípade chýba. Platba nie je ničím identifikovaná, ako V.S. je tu iba uvedené 3558, ktoré sa bežne používa ako konštantný symbol pre označenie platby poisťného poisťovníam. Z týchto nezrovnalostí potom vyplýva, že pokiaľ žalovaná 2/ realizovala uvedenú platbu, je povinná preukázať oprávnenie na realizáciu takejto platby, čo sa nestalo. Samotná skutočnosť, že niekto má možnosť disponovať s finančnými prostriedkami na cudzom účte neznamena, že môže z takéhoto účtu robiť akékoľvek platby vo svoj prospech.

4. Vychádzajúc z vykonaného dokazovania bol súd prvej inštancie toho názoru, že žalobca v konaní preukázal, že finančné prostriedky boli uhradené z jeho osobného účtu bez jeho súhlasu a pokynu na osobný účet žalovaného 1/ a to bez právneho dôvodu, čím žalovaným 1/ a 2/ vzniklo bezdôvodné obohatenie, na ktorého vydanie v sume 4.700 eur má žalobca právo v zmysle § 451 ods. 1 O.Z. Žalovaní v konaní na pojednávaní dňa 2.11.2017 vzniesli kompenzačnú námietku, na započítanie voči uplatňovanej pohľadávke v sume 4.700 eur pohľadávku žalobcov voči žalovanému v sume 6.805 eur na základe faktúry FVBA 1130 - 101439, ktorú žalovaný v I. rade uhradil za žalobcu dňa 19.11.2012. Súd túto kompenzačnú námietku považoval podľa jej obsahu za prostriedok procesnej obrany žalovaných v zmysle § 147 ods. 2 C.s.p. Vzhľadom ku kompenzačnej námietke - započítaniu, žalovaní boli potom v konaní povinní preukázať, že podľa § 580 O.Z. ich pohľadávka, ktorú chcú započítať existuje, je rovnakého druhu, vzájomne sa kryje s pohľadávkou žalobcu, a že pohľadávka je splatná a teda započítateľná (§ 581 ods. 2 O.Z.). Túto svoju pohľadávku špecifikovali v predloženom zozname, v ktorom svoje pohľadávky označili ako pôžičky, medzi ktorými pod položkou č. 25 je aj pôžička zo dňa 19.11.2010 na zakúpenie motorového vozidla W-Multivan 6.805 eur. Žalovaná v II. rade vo svojej výpovedi uviedla, že k pôžičkám patrí aj pôžička 7.000 eur, ktorú poskytol žalovaný v I. rade žalobcovi v hotovosti na kúpu motorového vozidla W-Multivan, keď uvedenú sumu vybral v hotovosti a odovzdal ju žalobcovi. Keďže sa jedná podľa tvrdenia žalovaných o pôžičky, títo sú v konaní povinní preukázať, že sa so žalobcom dohodli na pôžičkách špecifikovaných v zozname a pôžičke 7.000 eur, ktorú uviedla žalovaná 2/ vo svojej výpovedi. Sú povinní preukázať, že so žalobcom uzatvorili zmluvu písomne alebo ústne, t.j. že uvedené sumy sú pôžičkami, kedy k takýmto zmluvám došlo a čo bol ich obsah vrátane ich splatnosti, v tomto smere však žalovaní neprodukovali žiadny dôkaz, rovnako nepreukázali, že vyzvali žalobcu na úhradu týchto pôžičiek. Žalobca pritom poprel existenciu pohľadávky žalovaných. Keďže nie je preukázaná pohľadávka žalovaných voči žalobcovi a jej splatnosť, nie sú splnené podmienky pre započítanie pohľadávky uvádzanej žalovanými v zmysle § 581 ods. 2, druhá veta O.Z. Preto súd žalobe vyhovel a priznal žalobcovi uplatnenú pohľadávku 4.700 eur a keďže žalovaní sa dostali do omeškania s vydaním bezdôvodného obohatenia, súd preto priznal žalobcovi aj úrok z omeškania v zákonnej výške 5,05 % ročne zo sumy 4.700 eur od 18.1.2013 do zaplatenia v súlade s ust. § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka a Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., majúci za preukázané, že plnenie bolo splatné uvedeným dňom. Súd zamietol žalobu žalobcu v časti úroku z omeškania 3,7 % ročne zo sumy 4.700 eur od 18.1.2013 do zaplatenia (rozdiel medzi uplatneným úrokom 8,75 % a priznaným úrokom 5,05 %) z dôvodu, že zákonný úrok z omeškania je v danom prípade úrok vo výške 5,05 % ročne. O trovách konania súd rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 C.s.p. a žalobcovi, ktorého neúspech v konaní bol len

nepatrný, priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne po právoplatnosti tohto rozhodnutia súdny úradník samostatným uznesením.

5. Proti tomuto rozsudku podali v zákonnej lehote odvolanie žalovaní proti všetkým jeho výrokom dôvodiac tým, že súd pochybil pri zisťovaní a hodnotení skutkového stavu, pri interpretácii a aplikácii právnych predpisov aj pri procesnom postupe. Podľa názoru odvolateľov žalovaný 1/ sa žiadnym spôsobom neoprávnene neobohatil, pretože žalovaný len prijal od žalobcu čiastočné splnenie dlhu. Súd ani v odôvodnení rozsudku neuviedol, ako konkrétne a podľa akého zákonného ustanovenia malo k údajnému neoprávnenému obohateniu žalovaného 1/ prísť, súd neuviedol, o ktorú z viacerých zákonných skutkových podstát bezdôvodného obohatenia ide. Pokiaľ ide o žalovanú 2/, táto sa žiadnym spôsobom neoprávnene neobohatila, pretože od žalobcu nezískala pre seba žiadnu sumu, ani sa nedopustila porušenia žiadnej povinnosti, keď ako osoba oprávnená nakladať s účtom žalobcu len v súlade s dohodou so žalobcom poukázala z účtu žalobcu sumu na čiastočné splnenie dlhu žalobcu. Pokiaľ ide o zamietavý výrok, z odôvodnenia napadnutého rozsudku žiadnym spôsobom nie je zrejmé, aká časť žaloby bola zamietnutá. Súd prvej inštancie vykonané dôkazy nesprávne vyhodnotil a dospel k nesprávnym skutkovým záverom. Súd sa náležite nevysporiadal so skutočnosťou, že žalovaná 2/ mala generálny súhlas na uhrádzanie záväzkov žalobcu, keď iba konštatuje, že je potrebné rozlišovať platby z podnikateľského a nepodnikateľského účtu, tento svoj názor ale bližšie nešpecifikuje, a neuvádza, aký má mať tento názor vplyv na predmetný prípad, kde na oboch stranách vzťahu sú fyzické osoby majúce rovnaké vlastnícke práva k účtom bez ohľadu na to, či tieto účty sú formálne označené ako podnikateľské alebo nepodnikateľské, pričom toto rozlišovanie je v predmetnej veci irelevantné. Keďže fyzická osoba - podnikateľ zodpovedá za svoje záväzky celým svojím majetkom, podnikateľským i nepodnikateľským, potom nie je rozhodujúce, z akého účtu a na aký účet boli záväzky uhrádzané. Ďalej dôvodili, že žalobca neuvádza žiadne skutkové tvrdenie, z ktorého by bolo možné usudzovať, že by mal ním uplatňovaný nárok mať povahu bezdôvodného obohatenia a z ničoho nemožno vyvodiť o aký druh údajného bezdôvodného obohatenia by sa malo jednať, zároveň odvolatelia poukazujú na ustálenú judikatúru v zmysle ktorej základným predpokladom vzniku bezdôvodného obohatenia je vznik majetkového prospechu u obohateného, pričom dôkazné bremeno o existencii bezdôvodného obohatenia znáša postihnutý (uznesenie NS SR sp.zn. 6 Obdo 16/2008 zo dňa 16.12.2008). Súd tiež nesprávne právne posúdil vznik a platnosť zmluvy o pôžičke uzavretej medzi žalovanými a žalobcom, a to najmä z dôvodu posúdenia otázky podstatných náležitostí zmluvy o pôžičke. Pre jej platnosť sa nevyžaduje osobitná forma, ide o reálny kontrakt, ktorý vzniká prenechaním druhovo určenej veci na voľné nakladanie zmluvy, pretože v takom prípade je dlžník v zmysle § 563 OZ povinný splniť dlh prvého dňa potom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal. Napokon súd nesprávne právne posúdil kompenzačnú námietku žalovaných len ako prostriedok procesnej obrany podľa § 147 ods. 2 CSP, hoci žalovaní bez akýchkoľvek pochybností uplatnili svojou kompenzačnou námietkou vyššiu sumu než akej zaplattenia sa žalobca domáha, preto ich kompenzačná námietka mala byť súdom považovaná za vzájomný návrh uplatnený na pojednávaní, dňa 02.11.2017. V tom prípade teda podľa názoru odvolateľov splatnosť pohľadávky žalovaných voči žalobcovi zo zmluvy o pôžičke nastala dňa 03.11.2017. Vychádzajúc z ustanovení § 580 a nasledovných OZ je nepochybné, že žalovaní uplatnili kompenzačnou námietkou pohľadávku, ktorá bola spôsobilá na započítanie a splatnosť pohľadávky žalovaných voči žalobcovi nastala najneskôr dňa 03.11.2017, preto nedošlo k bezdôvodnému obohateniu žalovaných na úkor žalobcu. Súd tiež nezohľadnil skutočnosť, že uplatnenie nároku žalobcom je zjavným zneužitím práva, ktoré nepožíva právnu ochranu, keď súd ani samotný žalobca nespochybnili pravdivosť skutkového tvrdenia žalovaných o nesplatených pôžičkách poskytnutých žalobcovi, ktoré im do dnešného dňa nesplatil. Rozhodnutie je arbitrálne, nepreskúmateľné, nedostatočne odôvodnené a celkovo vyznieva nepresvedčivo, čím je konanie postihnuté vadou, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Pokiaľ ide o zamietajúci výrok, z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nevyplýva žiadnym spôsobom, aká časť žaloby bola zamietnutá, rozhodnutie je zmätočné a nepreskúmateľné. Vzhľadom k uvedeným skutočnostiam odvolatelia navrhli, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie v celom rozsahu zrušil.

6. Žalobca v písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu uviedol, že rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje za vecne správne a odvolanie obsahujúce nepravdivé, neúplné, účelové a zavádzajúce tvrdenia. Nie je pravdou, že žalobca dal žalovanej 2/ generálny súhlas s nakladaním s finančnými prostriedkami na jeho účte, práve naopak, je nesporné, že žalobca jej ho nikdy nedal, čo potvrdila sama žalovaná 2/ vo svojej výpovedi na pojednávaní dňa 02.11.2017, kde výslovne uvádza: „ja som disponovala s účtom žalobcu, bolo to však v rámci príkazov žalobcu“ a uvedené potvrdil tiež žalobca.

Zároveň je tiež nesporné, že príkaz k úhrade 4.700 eur nikdy nebol žalobcom udelený, čo vyplýva z vykonaných dôkazov. V konaní v žiadnom prípade nebolo preukázané poskytnutie pôžičky v sume 6.805 eur žalovanými i žalobcom a je neprijateľné a proti vykladovým pravidlám takýto záver z vykonaných dôkazov vyvodzovať. Žalobca síce nepoprel práva z predloženej faktúry, ktorú sám uhradil, ale absolútne poprel existenciu žalovanými tvrdenej pôžičky v sume 6.805 eur, zároveň existencia takejto pôžičky nebola v konaní nijako preukázaná. Pokiaľ ide o druh bezdôvodného obohatenia, tento žalobca niekoľkokrát v konaní označil a to prvýkrát v samotnej žalobe ako plnenie bez právneho dôvodu, hoci i v prípade, ak by toto neurobil, jeho nárok by to neoslabilo, nakoľko subsumovanie skutkového stavu pod určitú právnu normu náleží súdu. Žalobca poukázal na rozpornosť odvolania, keď z jednej strany žalovaná 2/ neoprávnenne transferuje už dňa 17.01.2013 finančné prostriedky z účtu žalobcu na účet žalovaného 1/ a to z dôvodu dodatočne vymyslenej pôžičky v sume 6.805 eur uplatnenej až na pojednávaní dňa 02.11.2017 a následne žalovaní uvádzajú, že sa pôžička stala splatnou až 03.11.2017. Žalobca dáva súdu do pozornosti, že pri dotaze právneho zástupcu žalobcu na pojednávaní nebola žalovaná 2/ schopná žiadnu z tvrdených pôžičiek označiť, špecifikovať a už vôbec popísať ich vznik. Odvolací dôvod nesprávneho právneho posúdenia veci v časti kompenzačnej námietky je treba odmietnuť, nakoľko žalovaní nesprávne a nesporne oneskorene podľa CSP v konaní uplatnili kompenzačnú námietku čo do čiastky 6.805 eur namiesto vzájomnej žaloby, na čo žalobca už v konaní poukázal a následne žalovaní poukazujú na nesprávne právne posúdenie veci súdom s tým, že mal ich úkon byť posúdený ako vzájomná žaloba navzdory tomu, že uvedený úkon nesprávne uplatnený ako kompenzačná námietka obligatórne zákonné náležitosti vzájomnej žaloby podľa § 132 CSP nespĺňoval. Tvrdenie žalovaných, že žalobca nikdy nespochybnil pravdivosť ich tvrdenia o nesplatených pôžičkách je vykonštruované a nezakladajúce sa na pravde. Existenciu ničím nepodložených pôžičiek poprel žalobca hneď na pojednávaní a zároveň aj v písomnom podaní zo dňa 13.11.2017. Vychádzajúc z uvedeného, žalobca navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť.

7. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku, ďalej len CSP) po zistení, že odvolanie podala včas oprávnená osoba (§ 359 a § 362 ods. 1 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§ 355 ods. 1 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie mu predchádzajúce v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, 380 CSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalovaných nie je možné vyhovieť, pretože napadnutý rozsudok je vecne správny.

8. Predmetom konania vedeného na súde prvej inštancie pod sp. zn. 5C/225/2014 bola žaloba o zaplatenie sumy 4.700,- eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,75% ročne zo sumy 4.700,- eur od 18.01.2013 do zaplatenia titulom vydania bezdôvodného obohatenia.

9. Súd prvej inštancie žalobe výrokom I. v prevažnej časti vyhovel, výrokom II žalobu čiastočne zamietol v časti príslušenstva a výrokom III priznal žalobcovi voči žalovaným nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Žalovaní podali odvolanie proti rozsudku v celom rozsahu.

10. Kvantitatívny rozsah prieskumnej činnosti odvolacieho súdu je určený rozsahom, v akom odvolateľ napadne rozhodnutie súdu prvej inštancie, až na výnimky taxatívne vymenované v § 379 CSP. Odvolací súd teda môže odvolanie prejednať len v medziach podaného odvolania, pričom odvolateľ musí uviesť, proti ktorým konkrétnym výrokom jeho odvolanie smeruje. V tomto prípade odvolatelia uviedli, že napádajú rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu, teda vo všetkých jeho výrokoch. Vychádzajúc z ustanovenia § 359 CSP, podľa ktorého odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané, treba však konštatovať, že žalovaní boli v danej veci oprávnení podať odvolanie iba voči výroku I, v ktorom boli neúspešní, nakoľko boli zaviazaní uhradiť žalobcovi žalovanú sumu aj s priznaným príslušenstvom, a voči výroku III, ktorým bolo rozhodnuté o nároku na náhradu trov konania (i keď treba dodať, že vzťah závislosti výroku III od rozhodnutia o napadnutom výroku I má za následok, že aj keby výrok III nebol samostatne napadnutý odvolaním, súd ho aj tak musí preskúmať). Pokiaľ však ide o výrok II., ktorý bol tiež odvolaním žalovaných výslovne napadnutý, tu išlo o prípad, kedy odvolatelia neboli stranou, ktorá by mohla účinne podať odvolanie, nakoľko sa jedná o rozhodnutie vydané v prospech žalovaných, kde oprávneným podať odvolanie bol iba žalobca. Vzhľadom k tomu, že odvolanie voči výroku II. bolo podané neoprávnenou osobou, nezostávalo odvolaciemu súdu iné, než podľa § 386 písm. b/ CSP takéto odvolanie žalovaných smerujúce voči výroku II odmietnuť.

11. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu tak bol výrok I a závislý výrok III rozsudku súdu prvej inštancie.

12. Po preskúmaní obsahu spisu a odvolacích námietok žalovaných sa odvolací súd plne stotožnil so skutkovými a právnymi závermi prvoinštančného súdu, ktorý vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre posúdenie žalobou uplatneného nároku, jeho výsledky jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach správne vyhodnotil a napokon dospel k správnym skutkovým záverom, a pretože odvolací súd v celom rozsahu preberá zistený skutkový stav a zdieľa i právne závery prvoinštančného súdu vo veci, ktorý na vec aplikoval správne hmotnoprávne ustanovenia a tieto v súvislosti s danou vecou i správne vyložil, s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP odvolací súd odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku. Na doplnenie odvolací súd uvádza k odvolacím námietkam nasledovné:

13. Odvolatelia nesúhlasili s postupom súdu pri zisťovaní a hodnotení skutkového stavu, keď podľa ich názoru súd ignoroval viaceré skutočnosti a síce, že žalovaná 2/ mala generálny súhlas na uhrádzanie záväzkov žalobcu, že žalovaný 1/ dňa 19.11.2010 poskytol žalobcovi pôžičku 6.805 eur na kúpu motorového vozidla VW Multivan uhradením faktúry, čím žalobcovi vznikol záväzok voči žalovanému 1/, a že žalovaná 2/ na základe generálneho súhlasu a pokynu žalobcu na úhradu jeho záväzkov dňa 17.01.2013 uhradila časť záväzku žalobcu voči žalovanému vo výške 4.700 eur, ktorý vznikol žalobcovi z titulu zmluvy o pôžičke z 19.11.2010. Odvolací súd ale nezistil vytýkané pochybenie prvoinštančného súdu. Treba pripomenúť, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov. Vykonalé dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti. Voľné hodnotenie dôkazov súdom však neznamená ľubovôľu hodnotenia. Zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadruje, že záver, ktorý si sudca urobí o pravdivosti či nepravdivosti tvrdených skutočností vzhľadom na poznatky získané z vykonaných dôkazov, je vecou vnútorného sudcovho presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Medzi skutočnosťami, ktoré boli stranami sporu tvrdené, a ktoré boli predmetom dokazovania musí sudca už od začiatku dokazovania rozlíšiť tie, ktoré sú pre spor rozhodné, z nich potom môže vylúčiť tie, o ktorých medzi stranami nebol spor. Podstatou zistenia skutkového stavu veci je teda úsudok sudcu o tom, ktoré z rozhodných a sporných skutočností sú pravdivé, t. j. ktoré z nich bude považovať za preukázané poznatkami získanými vykonaním jednotlivých dôkazov. Zákon nepredpisuje pravidlá, z ktorých by malo vychádzať hodnotenie jednotlivých dôkazov, ako aj hodnotenie ich vzájomnej súvislosti. Je tomu tak preto, že hodnotenie dôkazov je zložitý myšlienkový proces, ktorého podstatou sú jednak čiastkové, jednak komplexné závery sudcu o vierohodnosti poznatkov získaných vykonaním dôkazov, ktoré sú potom podkladom pre záver o tom, ktoré skutočnosti účastníkmi tvrdené má súd za preukázané, a ktoré tak tvoria zistený skutkový stav. V danom prípade prvoinštančný súd náležite a v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav potrebný pre rozhodnutie vo veci a vykonané dôkazy aj náležite vyhodnotil rešpektujúc zásady formálnej logiky, pričom odvolací súd nezistil dôvody, pre ktoré by sa mal odchýliť od záverov súdu prvej inštancie.

14. Po preskúmaní obsahu spisu musel napokon aj odvolací súd dospieť k záveru, že vykonaním bezhotovostného prevodu finančných prostriedkov z účtu žalobcu na účet žalovaného 1/ dňa 17.01.2013 vo výške 4.700,- eur došlo k bezdôvodnému obohateniu žalovaných ako manželov na úkor žalobcu. Žalovaná 2/ totiž celkom zrejme nebola oprávnená k vykonaniu uvedenej transakcie, pretože nedisponovala ani generálnym súhlasom s nakladaním s jeho finančnými prostriedkami na predmetnom účte, (uvedené tvrdil žalobca a potvrdila to aj sama žalovaná na pojednávaní dňa 02.11.2017, kde výslovne uviedla, že disponovala s účtom žalobcu, bolo to však v rámci príkazov žalobcu) a nedisponovala ani príkazom k úhrade uvedenej sumy 4.700 eur, keďže tento jej nebol nikdy žalobcom udelený a žiadny tak súdu ani nepredložila či inak nepreukázala. Pokiaľ odvolatelia tvrdia opak, toto ich tvrdenie zo žiadneho predloženého dôkazu nevyplýva.

15. Zároveň sa žalovaným nepodarilo preukázať ani to, že by malo ísť o čiastočné plnenie dlhu. Žalovaní síce tvrdili existenciu zmluvy o pôžičke uzavretej medzi žalobcom a žalovanými, v tomto smere ale rovnako neunesli dôkazné bremeno. Ak by aj žalobcovi boli zo strany žalovaného 1/ poskytnuté finančné prostriedky 6.805 eur na kúpu motorového vozidla, neznamená to bez ďalšieho, že žalobcovi vznikol z uvedeného nejaký záväzok voči žalovanému 1/, a ak by mu aj nejaký záväzok vznikol, nebol preukázaný obsah takéhoto záväzku. V konaní ani podľa názoru odvolacieho súdu nebol preukázaný vznik tvrdenej zmluvy o pôžičke. Ak by aj takáto zmluva existovala, nemôže byť sporu o tom, že táto vôbec neobsahovala dohodu o splatnosti dlhu. Tu síce treba dať za pravdu odvolateľom, že nejde o

podstatnú náležitosť zmluvy, termín plnenia nemusí byť pri uzatváraní zmluvy o pôžičke dohodnutý, a v takom prípade sa použije všeobecná úprava splnenia dlhu podľa § 563 Občianskeho zákonníka, to znamená, že dlžník je povinný splniť dlh prvý deň po tom, čo ho o plnenie požiadal veriteľ. Žalovaní tvrdili, že práve o taký prípad tu išlo, kedy splatnosť dlhu bola ponechaná na vôli veriteľa, a zároveň tvrdia, že splatnosť pohľadávky zo zmluvy o pôžičke nastala nasledujúci deň po pojednávaní konanom dňa 2.11.2017, na ktorom vzniesli kompenzačnú námietku, teda dňa 3.11.2017. Takáto konštrukcia skutkového stavu však obranu žalovaných nepodporuje. V takom prípade totiž, pokiaľ by sa tvrdená pôžička stala splatnou dňa 03.11.2017, nemohla žalovaná 2/ dňa 17.01.2013 uhradiť časť záväzku žalobcu voči žalovanému vo výške 4.700 eur, pretože v tom čase takáto pôžička žalovaných (ak existovala) ešte nebola splatná, nakoľko k jej splatnosti malo dôjsť až o niekoľko rokov neskôr. Treba tiež súhlasiť so súdom prvej inštancie, že ani variabilný symbol označený ako VS 3558 uvedený vo výpise z bankového účtu žalobcu č. 1/2013 nenasvedčuje tomu, že by malo ísť o plnenie dlhu z konkrétnej pôžičky, keďže uvedený variabilný symbol nie je možné spárovať so žiadnou objednávkou, faktúrou alebo iným jedinečným identifikátorom, pričom v prípade, že by išlo o štvormiestny konštantný symbol omylom zadaný ako variabilný symbol, reprezentoval by platby poisťného poisťovníam, avšak nikto zo strán konania nie je poisťovňou.

16. Niet preto pochýb, že takýmto neoprávneným prevodom finančných prostriedkov z účtu žalobcu na účet žalovaných vo výške 4.700,- eur dňa 17.01.2013 došlo k bezdôvodnému obohateniu na strane žalovaných, keď boli kumulatívne naplnené zákonné predpoklady vzniku bezdôvodného obohatenia, ktorými je vznik majetkového prírastku na strane žalovaných, ktorý sa zároveň v konkrétnej peniazmi vyjadriteľnej miere prejavil na úbytku v majetkovej sfére žalobcu. Niet preto v žiadnom prípade dôvod považovať uplatnenie nároku žalobcom na súde za zjavné zneužitie práva, ktoré by nemalo požívať právnu ochranu. Pokiaľ ide o vytýkané nedostatky právneho posúdenia v otázke „o aký druh“ údajného bezdôvodného obohatenia by sa malo jednať, odvolací súd uvádza, že tu išlo o skutkovú podstatu bezdôvodného obohatenia získaného plnením bez právneho dôvodu, keď v tomto prípade konaním žalovanej 2/ bolo poskytnuté plnenie žalobcu v prospech žalovaných a to bez počiatočnej existencie akéhokoľvek právneho dôvodu (žiaden dlh, na splatenie ktorého bola suma údajne žalovanou poukázaná, neexistoval a neexistoval ani iný právny dôvod na poukávanie tejto sumy z bankového účtu žalobcu žalovaným). V súvislosti týmto odvolací súd dáva do pozornosti odvolateľov, že už prvoinštančný súd presne vymedzil v odôvodnení napadnutého rozsudku, o akú konkrétnu skutkovú podstatu sa v danom prípade jedná, ako to vyplýva z bodu 29 na strane 8. Nie je tiež pravdou, že by žalobca neuviedol žiadne skutkové tvrdenie, z ktorého by bolo možné usudzovať, že by mal ním uplatňovaný nárok mať povahu bezdôvodného obohatenia ani konkrétnu skutkovú podstatu, tieto skutočnosti žalobca totiž uviedol už v samotnej žalobe. Navyše odvolací súd pripomína, že z hmotnoprávneho hľadiska je civilný proces ovládaný zásadou iura novit curia (práva pozná súd), ktorá znamená, že právna kvalifikácia žalobného nároku (prípadne obrany) je vecou súdu, strana má len povinnosť tvrdenia, t.j. musí uviesť skutkové okolnosti veci, nie je však povinná svoj nárok alebo obranu právne kvalifikovať.

17. Nedôvodná bola aj odvolacia námietka, ktorou žalovaní považovali za nesprávny postup súdu, ktorý kompenzačnú námietku žalovaných posúdil len ako prostriedok procesnej obrany podľa § 147 ods. 2 CSP, hoci podľa nich mala byť považovaná za vzájomný návrh uplatnený na pojednávaní. K tomuto odvolací súd uvádza, že procesný úkon žalovaných, ktorým na pojednávaní dňa 02.11.2017 prostredníctvom ich právneho zástupcu predniesli, že „vznášajú kompenzačnú námietku - započítanie sumy 4.700,- eur voči pohľadávkam žalovaného v 1. rade to voči pohľadávke v sume 6.805,- eur na základe faktúry FVBA1130-101439...“ nebolo možné považovať za vzájomný návrh.

18. Podľa § 147 ods. 1 až 4 CSP, žalovaný môže uplatniť svoje právo proti žalobcovi vzájomnou žalobou. Vzájomnou žalobou je i prejav žalovaného, ktorým proti žalobcovi uplatňuje svoju pohľadávku na započítanie, ale len ak navrhuje, aby bolo prisúdené viac, než čo uplatnil žalobca; inak súd posudzuje taký prejav len ako prostriedok procesnej obrany žalovaného. Na vzájomnú žalobu sa primerane použijú ustanovenia o žalobe. Vzájomnú žalobu môže súd vylúčiť na samostatné konanie, ak nie sú splnené podmienky na spojenie vecí.

19. Podľa § 124 ods. 1 CSP, každé podanie sa posudzuje podľa jeho obsahu.

20. Podľa § 125 ods. 1, 2 CSP, podanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe. Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie

podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva.

21. Civilný sporový poriadok upravuje v ustanoveniach § 123 až § 130 všeobecnú právnu úpravu podaní účastníkov v sporovom konaní pred všeobecným súdom. Podanie je úkon určený súdu. V ustanovení § 123 je demonštratívne uvedené, čo možno podaním rozumieť. Podanie vo veci samej je najmä žaloba, vzájomná žaloba, zmena žaloby, späťvzatie žaloby, odpor, odvolanie, dovolanie, a ak to z povahy veci vyplýva, aj návrh na nariadenie neodkladného opatrenia alebo zabezpečovacieho opatrenia. Platí pritom zásada posudzovania podaní podľa ich obsahu a nie ich označenia. V záujme hospodárnosti konania umožňuje Civilný sporový poriadok, aby si žalovaný svoj prípadný nárok voči žalobcovi efektívne uplatnil vzájomnou žalobou. Takouto je i prejav žalovaného, ktorým proti žalobcovi uplatňuje svoju pohľadávku na započítanie, ale len ak navrhuje, aby bolo prisúdené viac, než čo si uplatnil žalobca. Vo svojej podstate je vzájomná žaloba štandardnou žalobou v zmysle § 131 CSP a nasl. s tým rozdielom, že bola podaná v už začatom spore. Vzájomná žaloba je teda podaním vo veci samej a v zmysle § 123 ods. 2 CSP musí preto spĺňať všeobecné náležitosti aj osobitné náležitosti žaloby. Z hľadiska formy musí byť vzájomná žaloba podaná písomne a to v listinnej alebo elektronickej podobe ako vyplýva z ustanovenia § 125 CSP, ktoré formu takéhoto podania presne ustanovuje. Podanie vzájomnej žaloby ústne do zápisnice teda nie je možné. Nebolo preto ani namieste, aby súd vyzýval na prípadné doplnenie vzájomnej žaloby, ktorá v zmysle zákonných ustanovení nebola podaná vo forme, akú zákon pripúšťa.

22. Vychádzajúc z vyššie uvedených skutočností a citovaných ustanovení zákona treba vyvodiť ten záver, že pokiaľ žalovaní na pojednávaní dňa 02.11.2017 uviedli súdu, že si uplatňujú svojou kompenzačnou námietkou vyššiu sumu než akej zaplattenia sa žalobca domáha, napriek tomu nemohlo byť toto ich vyjadrenie súdom považované za vzájomný návrh a to vzhľadom na nedostatok formy predpísanej zákonom pre účinné podanie takejto vzájomnej žaloby. Súd prvej inštancie preto mohol uvedený prejav žalovaných považovať len ako prostriedok ich procesnej obrany.

23. Žalovaní napokon vytýkali prvoinštančnému súdu, že napadnutý rozsudok je arbitrárny, nedostatočne odôvodnený a nepreskúmateľný, ale ani v tomto im odvolací súd nemohol dať za pravdu, pretože tento spĺňa náležitosti odôvodnenia podľa § 220 ods. 2 CSP, právne závery súdu sú v súlade so skutkovými zisteniami, rozsudok obsahuje dôvody, ktoré nie sú v rozpore so zásadami logiky a rozhodnutie je aj dostatočne presvedčivé.

24. Uvedený záver sa však nevzťahuje na rozhodnutie v časti priznaného príslušenstva, tu totiž za pravdu treba dať odvolateľom, že rozhodnutie trpí vadou nepreskúmateľnosti, keď súd na jednej strane v odôvodnení uvádza, že žalovaní sú v omeškaní s úhradou pohľadávky odo dňa získania bezdôvodného obohatenia, t.j. od 18.01.2013 a preto im súd priznal aj úrok z omeškania od 18.01.2013 (viď bod 41 napadnutého rozsudku), ale zároveň výrokom I. bol v skutočnosti žalobcovi priznaný úrok z omeškania od 14.04.2015. Ide tu o prípad, kedy žalobca žalobou požadoval úroky z omeškania vo výške 8,75% ročne zo sumy 4.700,- eur od 18.01.2013 do zaplattenia, ktoré mu súd priznal iba vo výške 5,05% ročne zo sumy istiny od 14.04.2015 bez uvedenia dôvodu, pre ktorý priznal úroky až od tohto neskoršieho dátumu (pokiaľ ide o výšku priznaného úroku z omeškania, v tomto je rozhodnutie dostatočne zrozumiteľné, keď súd jasne uviedol, že priznal žalobcovi iba zákonný úrok z omeškania podľa Občianskeho zákonníka, predstavujúci v zmysle § 517 OZ v spojení s § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., výšku 5,05% ročne a žalobu vo zvyšnej časti úroku z omeškania vo výške 3,7% ročne zamietol ako rozdiel medzi úrokom zákonným a uplatneným). Nie je však nijako vysvetlené, prečo napokon rozsudok súdu prvej inštancie tak, ako bol vyhlásený (a aj jeho písomné vypracovanie) znel na zaplattenie úrokov z omeškania až od 14.04.2015. V uvedenom prípade je teda zrejmé, že zamietajúci výrok II napadnutého rozsudku sa vzťahuje tak na žalobou uplatnenú výšku úroku z omeškania (žaloba je zamietnutá v časti úroku presahujúceho 5,05% ročne), ale aj na žalobou uplatnené obdobie (žaloba je zamietnutá v časti úroku za obdobie od 18.01.2013 do 13.04.2015) a to bez akéhokoľvek zdôvodnenia. Nakoľko však oprávneným na podanie odvolania voči zamietajúcejmu výroku II bol výlučne žalobca ako strana v neprospech ktorej bolo rozhodnuté, a tento odvolanie nepodal, preto odvolací súd nebol oprávnený správnosť rozhodnutia v zamietajúcej časti preskúmať a vecne o ňom rozhodnúť. Preto odvolací súd postupoval tak, ako je uvedené vyššie v bode 10 a odvolanie žalovaných voči výroku II odmietol ako podané neoprávnenou osobou, čím výrok II zostal odvolaním nedotknutý a nadobudol právoplatnosť.

25. Vychádzajúc z vyššie uvedeného, keďže žalovaní vo svojom odvolaní neuviedli žiadne také vecné a právne relevantné dôvody, ktoré by boli spôsobilé privodiť zmenu odvolaním napadnutého rozhodnutia, a pretože neboli zistené ani žiadne nedostatky v postupe súdu prvej inštancie, na ktoré by mal odvolací súd prihliadnuť z tzv. úradnej povinnosti (§ 380 ods. 2 CSP), odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny vo výroku I., ako aj v závislom výroku III. podľa § 379 ods. 2 CSP potvrdil.

26. Záverom odvolací súd zdôrazňuje, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho konania, čo vyplýva i z ustálenej judikatúry. Judikatúra však nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A , s. 12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

27. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovenia § 396 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP, a keďže aj v tomto štádiu konania mal plný úspech v konaní žalobca, preto mu odvolací súd priznal náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu s tým, že o výške týchto trov bude rozhodnuté postupom podľa § 262 ods. 2 CSP súdom prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

28. Rozhodnutie bolo prijaté v senáte pomerom hlasov 3:0, teda jednohlasne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).